GILARDI

DIE VROUE WAT BIC BESIT

Ek het by die ingang van die kafee aangekom waar die vergadering sou plaasvind.

Ek het gebewe, maar nie van vrees nie. Dit was die soort bewing wat ’n eenvoudige vraag vra: Doen ek die regte ding, of het ek myself uiteindelik oor die grens gedryf?

Daar was nog ’n vraag ook: Wat wen ek uit hierdie operasie? Watter doelwitte het ek so diep vir myself weggesteek dat selfs ek hulle nie meer kan herken nie?

Ek het na ’n roos in ’n uitstalling gegryp, drie blomblare afgepluk en my gesig daarmee geparfumeer. Nadeskeermiddel was nie by die reisbegroting ingesluit nie, maar ek wou nie aankom met net die reuk van ’n man nie.

Ek was in die vaderland van Georges, seun van L’Oréal, en daardie maatskappy het my baie dinge geleer.

Ek het die musiek van my webwerf as agtergrondklank aangeskakel. Toevallig was die liedjie wat begin speel het, dieselfde een wat my pa en oupa altyd saam gespeel het: mandolien en kitaar. Hulle was by my. Ons drie het saam ingegaan.

Chanel het my van ver af gesien en nader gestap met ’n warm omhelsing, asof ons ou vriende was wat mekaar ná baie jare weer ontmoet. Lank. Blond. Blou oë. Hare netjies vasgemaak. ’n Asemrowende verskyning in ’n vlootblou rok. Vir ’n oomblik wou ek haar amper vra waar ek ’n kerk kon kry om dadelik met haar te trou.

Sy het my na die tafel gelei. Ses vroue het gewag. Die vergadering was op die punt om te begin, en ek het reeds geweet daar sou nooit ’n konfrontasie wees nie. Ek het aan ’n aangebore gebrek gely: ek het geweet hoe om te verloor terwyl ek wen.

Ek het myself aan elke vrou voorgestel, sonder om te probeer uitvind wie die belangrikste een aan die tafel was. Dit het ek sowat tien sekondes later vanself ontdek.

Die eerste vrou het haar naam en van genoem, en heeltemal soos die Gillette-man het ek haar hand gesoen. Toe het ek dieselfde gedoen met elke ander vrou aan die tafel en elkeen ’n glimlag gegee, en ’n: “Enchanté.” Made in Calabria.

Eers daarna het ek my eie naam genoem, sonder die minste twyfel dat elkeen van hulle reeds geweet het wie ek is.

Hulle het gevra wat ek wil drink, of ek ontbyt wil hê, miskien ’n klein gebakkie. Ek het verduidelik dat die personeel van my gewone hotel my nooit soggens sou laat vertrek as hulle nie eers ’n ernstige ontbyt aanskou het nie. Almal het uitgebars van die lag.

Toe het hulle gevra of dit my eerste besoek aan Parys is. Ek het hulle vertel dat ek jare tevore langs die oewers van die Seine gewerk het, in die tuine langs die rivier, waar ek blomme gepluk en dit elke oggend vars by die Notre-Dame-katedraal afgelewer het. Ek het dit gedoen terwyl ek gewag het dat die Madonna my ’n guns bewys en juis hierdie ontmoeting met hulle ses reël. Ek het nooit daaraan getwyfel nie. Dit was immers die belofte van ’n vrou.

Hulle het geglimlag. Die atmosfeer het sagter geword. Empatie het die gesprek binnegekom.

Toe het een van hulle gevra: “Meneer Frega, waarvan hou u die meeste in Frankryk?”

“Watter soort vraag is dit?” het ek geantwoord. “Die antwoord is voor die hand liggend.”

BIC.

Die gesprek het dadelik ’n aangename wending geneem.

’n Bietjie later het ons besluit om oor middagete voort te gaan en sowat honderd meter langs die Champs-Élysées gestap. Die hele pad het ek egter dieselfde drie of vyf mans opgemerk wat ons van ver af dopgehou het. Ek het hulle van die heel eerste oomblik af raakgesien. En hulle het my raakgesien. Hulle was die sekuriteit. Nooit te naby nie. Nooit te ver nie.

Ons het ’n Franse restaurant binnegegaan. Die tipiese soort Franse restaurant waar jy amper niks eet nie en ’n klein fortuin betaal.

Ek het Chanel nader geroep. Sy het dadelik na my toe gestap.

“Wat het gebeur?”

“Ons gaan.”

“Gaan?”

“Ja. Ek neem julle almal êrens heen om te eet.”

’n Volle minuut lank het hulle versteen gestaan. ’n Gas wat die dans lei, was nie iets wat hulle gewoond was om te sien nie. Tog was my voorstel so oortuigend dat hulle almal gevolg het. Soos henne wat agter ’n haan aanstap. Maar ons was immers in die land van die haan.

Ons het by die eerste pizzeria en toebroodjiewinkel aangekom wat ons kon kry. Voordat ons ingegaan het, het ek na die eienaar toe gestap.

“Ek wil graag sewe toebroodjies hê, vyf euro elk, drinkgoed ingesluit.”

“En ek betaal.”

Die ooreenkoms is bereik. En die goeie indruk ook.

Ons het ingestap. Hulle het heeltemal verbyster gelyk, asof hulle op die vlerke van vlieënde perde ry, sonder om presies te verstaan wat aan die gebeur was.

Hulle was binne-in GILLETTENARRATIVE. En geeneen van hulle het dit nog geweet nie.

Ferdinando